

Destaquem

[Tornar enrera | Anar a l'Inici | Històric d'aquesta secció | Totes les seccions]

Comparteix |

SIMONE WEIL: DEL COMPROMÍS SOCIAL A L'EXPERIÈNCIA MÍSTICA

carregant ...

El dia 3 de febrer farà cent anys que va néixer a París l'escriptora i pensadora francesa Simone Weil. La seva família era jueva, de classe burgesa, intel·lectual i laica. El seu pare era un metge reconegut i el seu germà André --més gran que ella-- va arribar a ser un matemàtic brillant. Malgrat el sanguini jueu, Simone no va estar educada ni en la religió, ni en els costums hebreus.

Fragmenta Editorial va publicar el juny de 2008 el llibre del doctor en història Josep Otón amb el títol Simone Weil: el silenci de Déu. Llibre que fou presentat el passat 29 de gener, a la seu de Cristianisme i Justícia. L'interès per la pensadora com pel llibre, es posà de manifest, tant per la categoria del ponent (Núria Caüm, José Ignacio González Faus, Xavier Melloni i el propi autor) com per la quantitat d'assistents que van exhaurir totalment l'espai disponible.

La vida de Simone Weil fou intensa. Als dinou anys ingressa amb la nota més alta a l'Escola Normal Superior de París --la segona era Simone de Beauvoir--, on estudia filosofia i literatura clàssica. Tingué de professor Emile Chartier Alain, que ensenyava als seus alumnes no en què pensar sinó com pensar. Als 22 anys es gradua i exerceix de professora en diversos instituts. De la seva estada d'unes setmanes a Alemanya escriu uns articles sobre el futur d'aquests país, amb una gran clarividència, en els que «analitza les precàries condicions de vida de la població, que facilitaran l'ascens del nazisme» S'implica en manifestacions d'obres que protesten perquè estan a l'atur. Aquesta actitud de proximitat amb les classes depauperades i la seva visió política i de metodologia docent, l'enfronten amb els seus superiors. Els trasllats de centre a que es veu sotmesa li ocasiona seriosos problemes. La seva coetània, també filòsofa, Simone de Beauvoir va comentar sobre Weil: «Em neguitejava per la seva gran reputació de dona intel·ligent i audaç»

Josep Otón, explicava a Signes dels Temps (TV3, 1 de febrer de 2009) que Simone Weil va voler experimentar la vida d'obra per a poder escriure dels problemes del proletariat des de dins. Per això abandona la docència i entra a treballar a la Renault. Té 25 anys. Ella mateixa diu que allí va rebre «la marca de l'esclau». Fruit d'aquesta experiència escriu el llibre *La condició obrera*. La seva salut és fràgil (pateix sinusitis crònica) i els seus pares decideixen dur-la a Portugal, a passar unes breus vacances. Allà veu una processó catòlica popular, en un poble pobre, una nit arran del mar, i explica: *vaig tenir la certesa de que el cristianisme és per excel·lència la religió dels esclaus, que els esclaus no podien deixar de seguir-la... i jo entre ells*

Al llarg de la seva curta vida (1909-1943) s'entrevistà amb Leon Trotsky el 1933, i s'afilia al Cercle Comunista Democràtic de Boris Souvarine, contrari a la política d'Estalin. «va estar una de les principals veus crítiques envers la Unió Soviètica sorgida de la revolució de 1917». De tarannà pacifista, passarà a sindicalista revolucionària i arribarà a pensar que els pobres estan tant explotats que no tenen força per aixecar-se contra l'opressió, i no obstant és absolutament imprescindible que siguin ells mateixos els qui prenguin la responsabilitat de fer la revolució. Ella ho explica de la manera següent: «Els sers humans estan fets de tal manera que els qui oprimeixen no senten res; és la persona oprimida la que sent el que està succeint. Si un no es posa al costat de l'oprimit, per a sentir amb ell, mai el podrà entendre». Conseqüent amb el seu pensament revolucionari, prendrà partit a favor dels republicans a la Guerra Civil espanyola de 1936. Primer com a periodista voluntària a Barcelona, després allistant-se a la columna anarquista Durruti amb la que va anar al front d'Aragó: Va ser instruïda per a utilitzar el fusell, però no va disparar mai cap tret. Estava a la cuina i en caure-li una paella amb oli bullent a la cama va haver d'abandonar el front i l'enviaren a recuperar-se en un hospital improvisat de Sitges. Una nova experiència que li deixà un amarg sentiment de brutalitat pel poc apressi per la veritat i el bé, que observa tant en els uns com en els altres. Aquesta constatació té l'oportunitat de confrontar-la amb Georges Bernanos, que estava al bàndol nacional. El 1937 viatge a Itàlia i en una de les capelles d'Assís sent l'impuls d'agenollar-se per primera vegada. La seva salut és cada cop més precària; pateix de migranyes. La Pasqua de 1938 decideix passar-la a l'abadia de Solesmes. Assisteix als oficis religiosos i escoltant el cant gregorià va tenir una experiència mística.

Europa entra en guerra, i en ser ocupada una part de França pels alemanys, la seva família es veu amenaçada, i ella mateixa, que no s'ha identificat en cap dels seus escrits amb la raça jueva, també se sent perseguida. L'octubre de 1941 es trasllada a Marsella. Té 31 anys. Coneix el dominic J. Perrin, que l'ajuda a trobar una feina manual a la granja del catòlic Gustave Thibon. Davant d'aquesta decisió la seva amiga Hélène Honnorat dubta sobre la conveniència del seu treball a la vinya, i li recrimina que perdi el temps amb aquella feina: «amb tant que portes a dins i amb tant que ens has de dir». És aleshores que la Weil diu allò que va marcar la característica del

Altres articles
d'aquesta secció

[20-03-2010]

QUARESMA, PEDERÀSTIA,
CELIBAT...MODEL
D'ESGLÉSIA

[09-05-2008]

PENTECOSTÉS

[25-05-2008]

NIHIL OBSTAT - UN
INSTRUMENT PER
PRESERVAR EL PENSAMENT
ÚNIC

[03-07-2007]

EpC SI, PERÒ SENSE
PRENDRE MAL

[01-06-2008]

OBRES D'ART DEL MUSEU DE
LLEIDA. JA NO QUEDA MÉS
ALTERNATIVA

[17-01-2010]

DEPRÉS DEL TERRATREMOL:
AJUDA O CANVI?

[06-03-2009]

QUARESMA, CAMÍ DE LA
PASQUA

[20-03-2011]

AL SERVEI DEL NOSTRE
POBLE

[28-11-2007]

CONSOLIDAR LA LLIBERTAT
RELIGIOSA

Vots de l'Article,
Puntuació Promig: **4.83**
vots: **6**

Si us plau espera un segon i
vota per aquest article:

Votar

seu pensament: «Si no ho fes (treballar el camp), hi ha coses que no podria dir». D'aquesta experiència en treu la conclusió de que la separació entre el treball manual i l'activitat intel·lectual ha estat la causa de la relació de domini i poder dels qui exerceixen amb la paraula –demagogs-- i els que s'ocupen de fer les coses.

Amb el dominic manté una interessant correspondència –que serà publicada en els llibres *Espera de Dios* i *Cartas a un religioso*--, en les que exposa els seus dubtes de forma raonada. Malgrat l'esforç del pare dominic, ella es resisteix al baptisme. Thibon, que el fa marmessor dels seus blocs de notes, dirà d'ella: «No he trobat mai en un ser humà semblant familiaritat amb els misteris religiosos; mai la paraula sobrenatural m'ha semblat tant plena de sentit com amb el seu contacte». Una selecció d'aquestes notes es publicaran amb el títol de *La gravedad y la gracia*.

El 1942 Simone Weil visita els seus pares i germà que s'han hagut de traslladar als Estats Units, i veient la situació de confort en que viuen, decideix tornar a Europa. S'instal·la a Anglaterra i s'enrola de redactora al servei de France Libre que lidera el general De Gaulle. Aquest en saber que la Weil vol formar part de les brigades paracaigudistes que han aterrat a França per iniciar la reconquesta, la titlla de boja. Un any després abandona la resistència i inicia el seu camí de conversió i d'experiència mística.

En el llibre esmentat, l'autor se centra en l'anàlisi de l'experiència mística de Weil. Ell defensa que no hi ha ruptura entre la Weil revolucionària i compromesa amb la lluita obrera, i la que cerca la religió. Comença el llibre amb el text *Prologue*, --que Otón considera enigmàtic--, però no obstant «reflecteix la contradicció que amara el recorregut vital de Weil perquè narra dues experiències contraposades: una trobada i una absència. L'escriptora hi descriu l'encontre amb un personatge desconegut i, després, com aquests misteriosos visitants l'abandona. És una metàfora de la vida espiritual: Déu es revela, es manifesta i s'amaga». Ella escriu que l'amor de Déu per les persones és passió; l'amor mutu entre Déu i l'ésser humà és patiment. Per tal que experimentem aquesta llunyania entre Déu i nosaltres, Déu s'ha fet precisament un esclau crucificat, perquè només reconeixem la distància que ens separa del qui tenim per sota. Aquest doble trajecte de seduir i abandonar l'home per part de Déu, en el pensament de Weil, és la creu. En un dels seus escrits, diu: *Déu, va crear el món i va retirar-se'n, per venir després com un pobre necessitat i sense forces. Pensar Déu, és doncs pensar en la seva absència, en el seu silenci. En aquests món Déu calla, o el que és el mateix, allà on regna la necessitat, al bé li està prohibit intervenir-hi directament. No obstant, Déu no deixa de cridar als homes, i un raig de llum arriba a traspasar algunes vegades la opacitat del món tocant a aquell que buida el seu jo, que consent i espera. Aquesta gràcia de Déu no pot evitar la subordinació aclaparant del món a la necessitat, a la gravetat i a la força; però pot fer que l'ànima no deixi d'estimar.*

Malgrat aquest apropament al cristianisme, la seva actitud pacifista --en la línia Lanza del Vasto--, mai li permeté acceptar els compromisos de l'Església amb la violència i per això no es farà catòlica. Diu Otón: «Assumí l'esgotadora tasca de qüestionar-ho tot, encara que això implicés el risc de la incomprensió i l'abocqués a la solitud intel·lectual». És en tot cas una cristiana que planteja qüestions que comprometen la fidelitat de l'Església amb l'evangeli, i per això se la rebutja, i se l'acusa de no haver entès bé la història de l'Església.

Simone Weil va morir física, a Londres, el 24 d'agost de 1943. Tenia 34 anys. La seva vida va transcórrer entre guerres i revolucions --de fet va morir en plena Segona Guerra Mundial--. La seva vida va ser curta però la quantitat del pensament que ha deixat escrit constitueix un important llegat filosòfic i espiritual de gran rellevància. Fragmenta Editorial està fent molt bona feina. Li agraïm de forma molt especial l'edició d'aquests llibres d'en Josep Otón, sobre una de les figures --com ell mateix diu-- més rellevants de la primera meitat del segle XX.

Salvador Sol

" Església Plural vol treballar a favor del reconeixement i el respecte de la pluralitat dins l'Església, del valor d'una vida de fe fonamentada en Jesús, en el seu evangeli, i en la crida personalíssima que l'Esperit fa a cadascú. "

Enviat el 02 del 02 del 2009 per [ssb](#)

[[Tornar enrera](#)]

No són permesos els comentaris anònims.
Si no ets usuari registrat [fes-ho ara](#) si us plau

Anònim ha escrit:

Re: SIMONE WEIL: DEL COMPROMÍS SOCIAL A L'EXPE

Puntuació:4

He quedat admirat en llegir aquesta síntesi biogràfica de Simone Weil, que no coneixia més que per alguna citació escadussera, malgrat els estudis al Seminari i lectures posteriors que he fet. Gràcies.
Joan Subirà

2009-02-14 13:33:22

Anònim ha escrit:
Re: SIMONE WEIL: DEL COMPROMÍS SOCIAL A L'EXPE
Puntuació:4

2009-02-12 19:21:59

Anònim ha escrit:
Re: SIMONE WEIL: DEL COMPROMÍS SOCIAL A L'EXPE
Puntuació:5

El Programa "Els Signes dels temps" del passat diumenge em va recordar que per allà els anys 50 i estant en plena militància obrera (HOAC)varem conèixer i comprar uns llibres de Simon Weil, d'amagat en una llibreria de València. Aleshores aquells escrits representaven entrar al coneixement de la realitat.
Joan Margenat

2009-02-05 00:54:17

Anònim ha escrit:
Re: SIMONE WEIL: DEL COMPROMÍS SOCIAL A L'EXPE
Puntuació:3

Falta la firma
Antoni Ferret

2009-02-04 21:48:28

Anònim ha escrit:
Re: SIMONE WEIL: DEL COMPROMÍS SOCIAL A L'EXPE
Puntuació:3

Comprenc que veient una processó hi veiés un seguidisme acrític.

Quina llàstima que morís tan jove. I amb tantes coses com va fer...

2009-02-04 21:46:52

ismu ha escrit:
Re: SIMONE WEIL: DEL COMPROMÍS SOCIAL A L'EXPE
Puntuació:4

Un altre llibre recomanat

"Autobiografia espiritual i altres escrits de Marsella"

De l'editorial RENT de València.

Obra de la S. Weil amb traducció i estudi introductor de la professora Emilia Bea.

Precisament, ella mateixa ha publicat un interessant article que commemora el centenari de la pensadora francesa.

Es pot llegir complet, a la web de la col·lecció Rent rentllibres.wordpress.com

"Signes dels temps", de TV3, va dedicar el diumenge 1, un espai a la filòsofa francesa. És pot recuperar al web :

<http://www.tv3.cat/programa/120086702/Signes-dels-temps>

Qui estiga interessat en recuperar una ressenya anterior de TV 3 ho pot fer anant al minut 43'41" del vídeo seg&u [...]]

2009-02-03 11:47:12

No són permesos els comentaris anònims.
Si no ets usuari registrat [fes-ho ara](#) si us plau

[[Avis Legal](#)]

:: Copyright Església Plural ::